

стъпя, за да не сгази нищо. Така тя блаженствувала, дорде я не викне майка ѝ.

— Стига, стига, Маргйолице, стига си тичала като луда! Хайде ела дома и земи са за работа! Тръба да са работи, а ти цѣли день тичашъ изъ градината.

Жената на брашнаринътъ — трѣба да забѣлѣжа това — била намѣрена да направи едно таково чудо, щото дъщеря ѝ да бѣде или чокойка, или баремъ жена на нѣкой богатъ търговецъ, т. е. да бѣде дъщерята по-добра и по-щастлива отъ майка си, но брашнарката не знаела само съ какви срѣдства и съ какавъ начинъ да испълни своето желание. Маргйолица била сѣкога непрана и нерѣсана, — но за това не трѣба и да говори човѣкъ — нея не било и възможно да си представи нѣкой безъ калъ и безъ нечистота. Но майка ѝ я китила по нѣкогашъ, мила я, рѣсала ѝ черната косица и завивала я на пърстенчета,